

תינוקת בת 13. הנערה המציירת ציורים של תינוק היא בת 13 שנה. ציורים כאלה מהווים חלק חשוב של תוכנית הלימודים, עוזרים למורים להבין את נפש תלמידיהם.

אולם גישה זו, אשר הורים רבים של ילדים מפגרים מסכימים לה, היא רק להלכות שאך נולדו, בעוד שהמצב לאמיתו הוא כי בארץ חיים כיום קרוב ל-800 ילדים מפגרים (מלבד המקרים הקשים ביותר שקרבנותיהם נמצאים במוסדות סגורים). מה מצבם? איזה טיפול ניתן להם? האם הוא מסטיק?

„איך אפשר לקבל ילד כזה?” לא הרחק מכיכר דיונוף, תל-אביב, עומד בית גדול ומכוער, אחד הראשונים שנבנו בעיר, והו בית הטיפוח השייך כיום לעירייה. כאן

„מתוך רחמים”, היא עונה. והשופט נאלץ לשקול במצפוניו את כאבה של האם אשר כל רגע בחייה הפך עינוי מאז גילתה את האמת המרה כי בנה אינו ככל הילדים, כנגד הדיכוי הששית: „לא תרצחי”. ההכרעה אינה קלה. זה מאות שנים נמשך הויכוח אם הריגה כזו היא רצח או ישועה; אך תמיד השתמטה החברה ממתן תשובה וההחלטה הוטלה על שכמי הפרט — ועל אחריותו.

אירין גאסטר, בת הרב הראשי של לונדון שהקדישה 18 שנות חייה לטיפול בילדים דפקטיביים בארץ, אמרה:

אחרים של ילדים מפותחים יותר, האידיאלים, חסרי כל הכנה. לעומתם מצויים האימבציליים, המסוגלים ללמוד ולשמור על נקיון עצמי. הם יכולים, למשל, לבצע תנועות קלות, להבין דברים פשוטים יומיומיים.

ככל שמידת האינטליגנציה של הילד המפגר גבוהה, נראה גופו נורמלי יותר. הדבילים, למשל, אינם נבדלים בחיצוניותם משאר בני גילם, יכולים לקרוא ולכתוב, לשוחח באופן הגיוני למדי, ללמוד נושא זה או אחר. אלה הם מקרים שעל הגבול. אך גם הם אינם מסוגלים לחיים עצמאיים.

הטרקציה עולה אחר לפגום הכל משפחה —

— בחלק משתי קומות העליונות, נמצא המוסד החינוכי הרפואי של העירייה. השכנים קוראים לו בית הספר לדפסי טיביים.

לכאן באים מדי בוקר 40 תלמידים. אחדים מהם אינם נבדלים במאומה מרכבות התלמידים הנכנסים אותה שעה לשאר בתי הספר בעיר. על השאר ניכר כי ילדים מפגרים הם: קומתם כסופה, הליכתם מתנדנדת, מבטם תמה. כאן הם מבליים שמונה שעות ביממה תחת השגחת מורים ומד-

„אילו היתה בלבנו רחמנות של אמת היינו אומרים — עזרו לו (לתינוק הדפקטיבי) למות!”

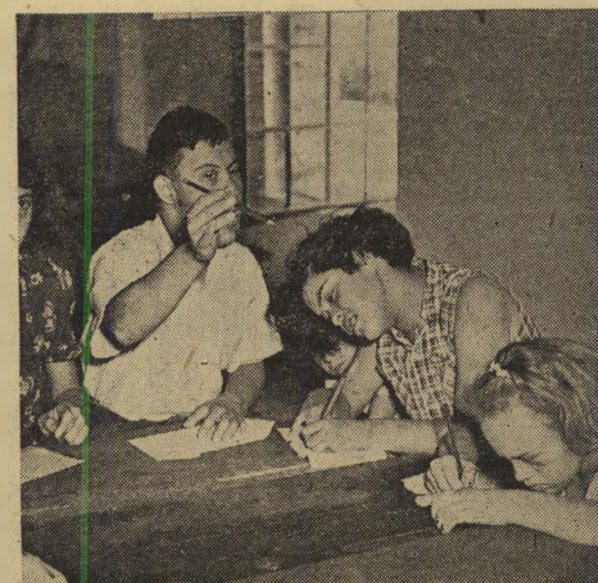
” בין אישים אחרים שהעולם הזה שאל אותם לדעת על אותו נושא ואשר תשובותיהם נחלקו: המנתח מסת מרקוס, השופט נתן בריזכאי, הרב הראשי יעקב טולידאנו, מנהל הרסה ד”ר משה אברמוביץ, עורך-דין מכס זליגמן, פרופ’ ש. ג. צונדק.

„מדוע הרגת את בנך?” לגבי החברה שווים כל הסוגים — היא מתעלמת מקיומם. אולם מדי פעם מצלית אחד המקרים לכפות עליה את עצמו: אם מטביעה את בנה בים נתניה, אב המרעיל את בתו בדירה תל-אביבית, מאבד את עצמו לדעת כעבור שעות מספר.

רק אז מתנערת החברה — או לכל הפחות מנגונה המשטרתי והמשפטי. „מדוע הרגת את בנך?” הם שואלים את האם.

מקצוע לבנות. בבית המלאכה לתפירה מקבלות התלמידות הדרכה מעשית משך ארבע שעות כל יום.

דברים פשוטים. התלמידים מסוגלים ללמוד רק את הנושאים הפשוטים ביותר. המתקדמים מצליחים ללמוד תנין, חשבון, כתיבה.

הכנה למקצוע. בין שאר השיעורים שילד מפגר מקבל — שיעורי מלאכה ונגרות.